

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติ ให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจสัมพันธ์อันดีต่อกัน ทั้งรายวิชาภาษาไทยยังเป็นสื่อที่แสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรมประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ ที่บันทึกไว้เป็นวรรณกรรมและวรรณคดีอันล้ำค่า ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติของชาติที่ควรค่าแก่การเรียนรู้เพื่ออนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดไป (กรมวิชาการ, 2545 : 3) ผู้ที่มีทักษะภาษาไทยดีจะสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิดความเข้าใจและแสวงหาความรู้ในการศึกษาวิชาสาขาต่างๆ ได้ ในระดับประถมศึกษาจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใดส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับทักษะทางภาษาของนักเรียน การจัดการเรียนรู้ในวิชาภาษาไทย จึงควรที่จะปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่า มีความรู้ ทักษะและเจตคติที่ถูกต้องเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม (กรมวิชาการ, 2545 : 1) ซึ่งสอดคล้องกับแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 24 สรุปได้ว่า สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการจัดเนื้อหาและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน การเขียน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

กระทรวงศึกษาธิการ ได้เล็งเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทยจึงได้กำหนดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้มีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาไทย เพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน การติดต่อสื่อสาร โดยกำหนดให้ผู้เรียนทุกคนทุกช่วงชั้น ได้เรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การดูและการพูด สาระหลักการใช้ภาษา สาระวรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อการเรียนการสอนภาษาไทย มุ่งให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษา ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน เน้นความเข้าใจ แสวงหาความรู้อย่างมีเหตุผล (กรมวิชาการ, 2544 : 3-6) การสอนภาษาไทยจึงเป็นเรื่องสำคัญในการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ต่อการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข กระทรวงศึกษาธิการ

เล็งเห็นความสำคัญของวิชาภาษาไทย จึงกำหนดแนวทาง ในการปฏิรูปการศึกษา พ.ศ. 2539 - 2550 เรื่อง หลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นเป็นพิเศษ ในด้านพื้นฐาน ภาษาไทย เพื่อรองรับการพัฒนาความรู้และทักษะในระดับที่สูงขึ้น (ทัศนพร เกตุอนอม.2540 : 69)

จุดมุ่งหมายหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มุ่งพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุขมีความเป็นไทย มีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ ซึ่งถือเป็นมาตรฐานการเรียนรู้ ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สรุปได้ว่าเห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัย คุณธรรมจริยธรรม ความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน รักการอ่าน การเขียน และรักการศึกษาค้นคว้าให้มีความรู้อันเป็นสากล เกิดทักษะในการดำเนินชีวิตในการดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี มีประสิทธิภาพในการผลิตและบริโภค เข้าใจประวัติศาสตร์ของชาติไทย เป็นพลเมืองดีมีจิตสำนึกในการอนุรักษ์ภาษาไทย ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี กีฬา ภูมิปัญญาไทย ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมถึงรักประเทศชาติและท้องถิ่น มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามให้สังคม

การจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นเครื่องมือการเรียนรู้ นั้น มีจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนที่แน่นอน โดยมุ่งหวังให้นักเรียนมีพัฒนาการทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (วรรณิ โสมประยูร. 2542 : 120) การเขียนเป็นทักษะที่มีความยุ่งยากและต้องใช้เวลาในการสอนมากเป็นพิเศษ เนื่องจากการเขียนเป็นสื่อความหมายที่มีวิธีการสลับซับซ้อนกว่าการพูด จำเป็นต้องให้ผู้อ่านเข้าใจ โดยไม่มีเสียงสูง ต่ำ หนัก เบา หรือ การแสดงสีหน้าท่าทางประกอบอย่างภาษาพูด การเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาฝึกนานกว่าทักษะอื่นๆ เริ่มต้นแต่การคัดลายมือ การเขียนตัวหนังสือให้ถูกแบบ การสะกดตัวให้ถูกต้อง การถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือ ให้ผู้อ่านเข้าใจ ตลอดจนการเขียนถ้อยคำให้สละสลวยได้ประโยชน์ตรงตามจุดประสงค์ (ฐปะณีษ นาคทรพรพ. 2545 : 42-43)

การเขียนสะกดคำถือเป็นพื้นฐานของทักษะการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องก่อน จึงจะเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ (วรรณิ โสมประยูร. 2542 : 156) แต่การเขียนสะกดคำผิดถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญต่อการแสดงออกทางการเขียนในระดับประถมศึกษา (บันลือ พฤกษ์วัน. 2533 : 26) ซึ่งสาเหตุของนักเรียนมักเขียนสะกดคำผิดมีหลายประการ เช่น นักเรียนไม่มีหลักในการสะกดคำ หรือการฝึกฝนไม่เพียงพอ (สุจริต เพียรชอบและสายใจ อินทร์พรชัย. 2536 : 67) รวมทั้งคำที่ยืมมาจากภาษาอื่นมีหลักเกณฑ์ในการเขียนต่างกัน จึงทำให้มีปัญหาในการเขียนตัวสะกดการันต์ (เอกฉัท จารุมณีชน. 2537 : 141-156) การออกเสียงผิด มีแนวเทียบผิด เห็นคำสะกดผิดเสมอจนเข้าใจว่าเป็นการสะกดถูกและไม่สนใจเขียนให้ถูกต้อง (สุปราณี คารายาย. 2539 : 91-92) ปัญหา นักเรียนไม่สนใจไม่มีสมาธิ อ่านหนังสือไม่คล่อง เขียนพยัญชนะ สระและ

คำไม่ได้ เมื่อนักเรียนเขียนพยัญชนะสระไม่ได้ เด็กนักเรียนเหล่านั้นจะเขียนคำไม่ได้ คือ อ่านไม่ออก เขียนพยัญชนะหรือสระกลับคำกัน เช่น ตัวพยัญชนะ ก ฎ เป็น ก เขียนกลับคำ เช่น ขน เป็น นข เขียนพยัญชนะ และสระไม่มีหัว เช่นคำว่า สวมใส่ เขียนเป็น สามใส่ คำว่า กับ เขียนเป็น กบ เขียนพยัญชนะ ไม่อยู่บนเส้นบรรทัด คือเขียนไม่ตรงบรรทัด สะกดผิด วางสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เช่น กล้า เขียนเป็น กั๊ลา คำว่าลูกหมา เขียนเป็น ลฎหมา คำว่า รถไฟ เขียนเป็น รฎไฟ ใช้วรรณยุกต์ผิดที่ เช่น จ๊ะ จ๊ะจ๋า นะคะ ค่ะ จากแบบเขียนที่มีคำยากหลายลักษณะ เช่นหลายพยางค์ มีวรรณยุกต์กำกับ เป็นคำที่มี ตัวสะกดไม่ตรงมาตราตัวสะกด มี “อ” “ห” นำ เป็นคำพ้องเสียง คำที่มีความหมายเป็นนามธรรมเป็นคำที่ลดรูปหรือเปลี่ยนรูปเมื่อมีตัวสะกด และนักเรียนไม่ค่อยมีประสบการณ์ จึงทำให้เกิดปัญหานักเรียนอ่านหนังสือไม่ออก เขียนไม่ได้ เมื่อความหมายไม่รู้เรื่องจึงทำให้การเรียนได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นักเรียนไม่มีคุณภาพและประสิทธิภาพในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ ผู้สอนจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและมีสื่อต่างๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แก่ เอกสาร ตำราต่างๆ ที่ผู้สอนจัดไว้ให้ ชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองบทเรียนโมดูล บทเรียนสำเร็จรูป บทเรียนการ์ตูน บทเรียนคอมพิวเตอร์หรือเป็นแบบฝึกทักษะที่จะช่วยให้นักเรียนฝึกทักษะการอ่านและการเขียน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กรรณิการ์ พวงเกษม. 2533 : 26)

แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งของการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความสุขสนทนในการเรียน ทำให้เกิดการเรียนรู้โดยไม่เหน็ดเหนื่อยและไม่เบื่อหน่าย เพราะแบบฝึกที่ดีจะต้องสร้างตามหลักการฝึกทักษะการเขียน โดยให้เริ่มเรียนตั้งแต่ข้อง่าย ๆ ไปหาข้อที่ยาก (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2545 : 43) แบบฝึกเป็นเทคนิคการสอนที่สนุกอีกวิธีหนึ่ง แบบฝึกทักษะต้องมีความหลากหลาย การให้นักเรียนทำแบบฝึกมากๆ จะทำให้นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการเรียนดีขึ้น นอกจากนั้นแบบฝึกยังช่วยให้มีความคงทนในการเรียนรู้อีกด้วย นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกต่างๆ มีความคงทนในการเรียนรู้ได้ดี เพราะนักเรียนได้กระทำบ่อยๆ ได้ลงมือฝึกกระทำเอง และนักเรียนเกิดความสุขสนทนในการทำแบบฝึก (มนทิรา รักดีณรงค์. 2540 : 96)

จากการรายงานผลตรวจราชการประจำปีงบประมาณ 2542 ของผู้ตรวจราชการ 12 เขตการศึกษา สรุปได้ว่า คุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับต้องปรับปรุง เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่างๆ อยู่ในเกณฑ์ต่ำ โดยเฉพาะกลุ่มวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ อีกทั้งพบว่าการเรียนการสอนส่วนใหญ่ครูยังมุ่งสอนตามตำรา (กรมวิชาการ. 2545 : 1) จากผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับชาติ (National test) นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเขว้าใหญ่ อำเภอกันทรวิชัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

มหาสารคาม เขต ปีการศึกษา 2551 ค่าคะแนนเฉลี่ย 16.93 คณิตศาสตร์ 16.00 และวิทยาศาสตร์ 17.23 จากคะแนนเต็มวิชาละ 40 คะแนน พบว่า วิชาภาษาไทยร้อยละนักเรียนอยู่ในระดับปรับปรุง

สภาพการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มทักษะภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเขว้าใหญ่ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 มีสภาพปัญหา กล่าวคือ ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากการประเมินผลปลายปี ปีการศึกษา 2551 กลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70.18 ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายของโรงเรียนที่ตั้งเอาไว้ที่ร้อยละ 80 และเมื่อพิจารณาเป็นรายสมรรถภาพ พบว่า สมรรถภาพการฟัง พูด อ่าน และเขียน มีนักเรียนที่มีผลการเรียนเป็นที่น่าพอใจเฉลี่ยร้อยละ 72.15, 71.62, 66.73 และ 70.21 (โรงเรียนบ้านเขว้าใหญ่. 2551 : 15) ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่ำ จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน สังเกตพฤติกรรมการเรียนและตรวจผลงานของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2551 ผู้วิจัยพบว่านักเรียนอ่านหนังสือไม่ออก สะกดคำไม่ถูกต้อง เช่น การอ่านแจกลูกคำนักเรียนจะไม่สามารถสอดคล้องกับครู จะมีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่สามารถสะกดคำได้ เช่น คำว่า “เรียน” นักเรียน จะแจกลูกคำว่า รอ - เอีย - นอ - เรีย จะไม่ออกเสียงตัวสะกด ไม่สามารถแยกแยะได้ว่า ตัวใดเป็นพยัญชนะต้นตัวใดเป็นตัวสะกด เขียนตัวสะกดผิด เช่น กระดาษ เขียนเป็น กระคาด และไม่เขียนตัวสะกด เช่น โรงเรียน เขียนเป็น โรงเรีย

จากปัญหาดังกล่าวจะส่งผลต่อการอ่านการเขียนที่ถูกต้องของนักเรียนจึงเป็นเรื่องจำเป็นที่จะต้องดำเนินการแต่เนิ่นๆ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะแก้ปัญหา และยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้สูงขึ้น โดย พัฒนาชุดฝึกทักษะการสะกดคำ และแก้ปัญหาด้วยการวางแผนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ และเป็นเครื่องมือช่วยให้ผู้สอนบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้จุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาแบบฝึกทักษะเป็นส่วนประกอบสำคัญในการเรียนภาษาไทย (กรมวิชาการ. 2538 : คำนำ) และเป็นสื่อประเภทหนึ่งที่เสริมให้ผู้เรียนได้เรียนฝึกปฏิบัติ เพื่อพัฒนา ผู้เรียนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและมีทักษะเพิ่มขึ้น (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 : 130-134) การใช้ ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ ประกอบการเรียนจะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะการสะกดคำได้ถูกต้องแม่นยำเกิดความชำนาญและลึกซึ้งตามศักยภาพ ความสนใจ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ตลอดจนใช้ภาษาสื่อสารได้ถูกต้องตรงตามความหมาย ถูกต้องตามกาลเทศะ และมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไพบูลย์ มุลดี (2546 : บทคัดย่อ) และปิยาภรณ์ สร้อยระย้า (2547 : บทคัดย่อ)

ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ควรจัดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและตรงกับพัฒนาการของเด็ก กิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ควรใช้กิจกรรมที่ให้นักเรียนได้เรียนอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 : 131) ซึ่งสอดคล้องกับ (ประทีป แสงเปี่ยมสุข. 2538 : 53) กล่าวว่าแบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทยและสอดคล้องกับ (อนงค์ศิริ วิชาลัย. 2536 : 27) ที่กล่าวว่าถ้านักเรียนฝึกมากๆ บ่อย ๆ จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น อันเป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนวิชาอื่นๆ ด้วย ดังนั้นควรได้รับการฝึกการเขียนสะกดคำตั้งแต่เริ่มเรียนเพื่อให้นักเรียนได้รู้และใช้คำพื้นฐานในชีวิตประจำวันได้ เพราะคำพื้นฐาน เป็นคำที่นักเรียนใช้บ่อย จะช่วยให้นักเรียนได้อ่านเขียนและคิดคำใหม่ได้เร็วขึ้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้นี้ให้นักเรียนเขียนสะกดคำให้ถูกต้องได้ ก็ต่อเมื่อนักเรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับคำนั้นๆ มาก่อนเข้าใจความหมายการออกเสียงได้ชัดเจน จึงสามารถเขียนสะกดคำนั้นได้ถูกต้อง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อาจจัดให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำตั้งแต่ ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นครูประจำชั้น เกี่ยวข้องกับนักเรียนที่มีปัญหาเหล่านี้ และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าชุดฝึกทักษะการสะกดคำ เป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งของการพัฒนาทักษะการฝึกสะกดคำ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัย จึงสร้างชุดฝึกทักษะการสะกดคำ จำนวน 4 ชุด แต่ละชุดประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง แต่ละแผนจะมีแบบฝึกทักษะในการปฏิบัติจำนวน 2 กิจกรรม รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลองในการแก้ปัญหา เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเขว้าใหญ่ ผู้วิจัยได้รวบรวมคำพื้นฐานจากหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) และหนังสือเรียน สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เล่ม 1 เล่ม 2 พุทธศักราช 2544 พิจารณาคำที่นักเรียนมีปัญหาด้านการสะกดคำ จำนวน 245 คำ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น ผู้บริหารโรงเรียน นักการศึกษา และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทางการศึกษา ในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของการเรียนรู้ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านเขว้าใหญ่
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ที่สร้างขึ้น

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียน โดยชุดชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

การวิจัยในครั้งนี้มีกลุ่มเป้าหมาย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนบ้านเขว้าใหญ่ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 1 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 19 คน

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น

ได้แก่ การเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2 ความพึงพอใจ

3. เนื้อหา ที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่นำมาทำการสอนครั้งนี้ เป็นเนื้อหาในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการสะกดคำ

- 3.1 การสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราแม่กก จำนวน 43 คำ
- 3.2 การสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กก จำนวน 19 คำ
- 3.3 การสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราแม่กค จำนวน 40 คำ
- 3.4 การสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กค จำนวน 30 คำ
- 3.5 การสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราแม่กน จำนวน 45 คำ
- 3.6 การสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กน จำนวน 28 คำ
- 3.7 การสะกดคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราแม่กบ จำนวน 15 คำ
- 3.8 การสะกดคำที่มีตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราแม่กบ จำนวน 26 คำ

4. สถานที่

โรงเรียนบ้านเขว้าใหญ่ ตำบลเขว้าใหญ่ อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1

5. เวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โดยใช้เวลาใน
ชั่วโมงเรียนปกติ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ชั่วโมง

ประโยชน์คาดว่าจะได้รับ

1. โรงเรียนมีสื่อที่เหมาะสมในการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาจาก
สำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์กรมหาชน)
2. ได้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีคุณภาพ
จำนวน 4 ชุด ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สามารถแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของ
นักเรียนที่เกิดจากการเรียนรู้แบบเดิม
3. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนได้คล่อง ถูกต้องตั้งแต่พื้นฐานใน
ระดับช่วงชั้นที่ 1 และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

4. เป็นแนวทางสำหรับครูภาษาไทยที่สอนนักเรียน ในด้านการคิดสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการสอนนักเรียนที่มีปัญหาด้านการสะกดคำในภาษาไทย

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสะกดคำ หมายถึง การจัดเรียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์ มาประสมกัน ให้มีความหมายที่ถูกต้อง ตามพจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 และสามารถนำคำดังกล่าวใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้

2. ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ หมายถึง ชุดกิจกรรมกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนใช้ฝึกปฏิบัติด้านการสะกดคำ ซึ่งประกอบไปด้วย ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ จำนวน 4 ชุด แต่ละชุดประกอบไปด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน แต่ละแผนจะมีแบบฝึกทักษะในการปฏิบัติจำนวน 2 กิจกรรม จำนวน 12 ชั่วโมง

3. ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการสะกดคำ หมายถึง คุณภาพของชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นในระดับที่ผู้วิจัยค้นคว้าพอใจ ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 80/80

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน ที่ได้จากชุดฝึกทักษะที่ใช้ฝึกปฏิบัติแต่ละชุด จำนวน 4 ชุด ไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคน ที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ซึ่งได้ร้อยละ 80 ขึ้นไป

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของผู้เรียนที่ได้จากการกระทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์จากการเรียน จากชุดฝึกทักษะการสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่วัดได้จากการใช้แบบทดสอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

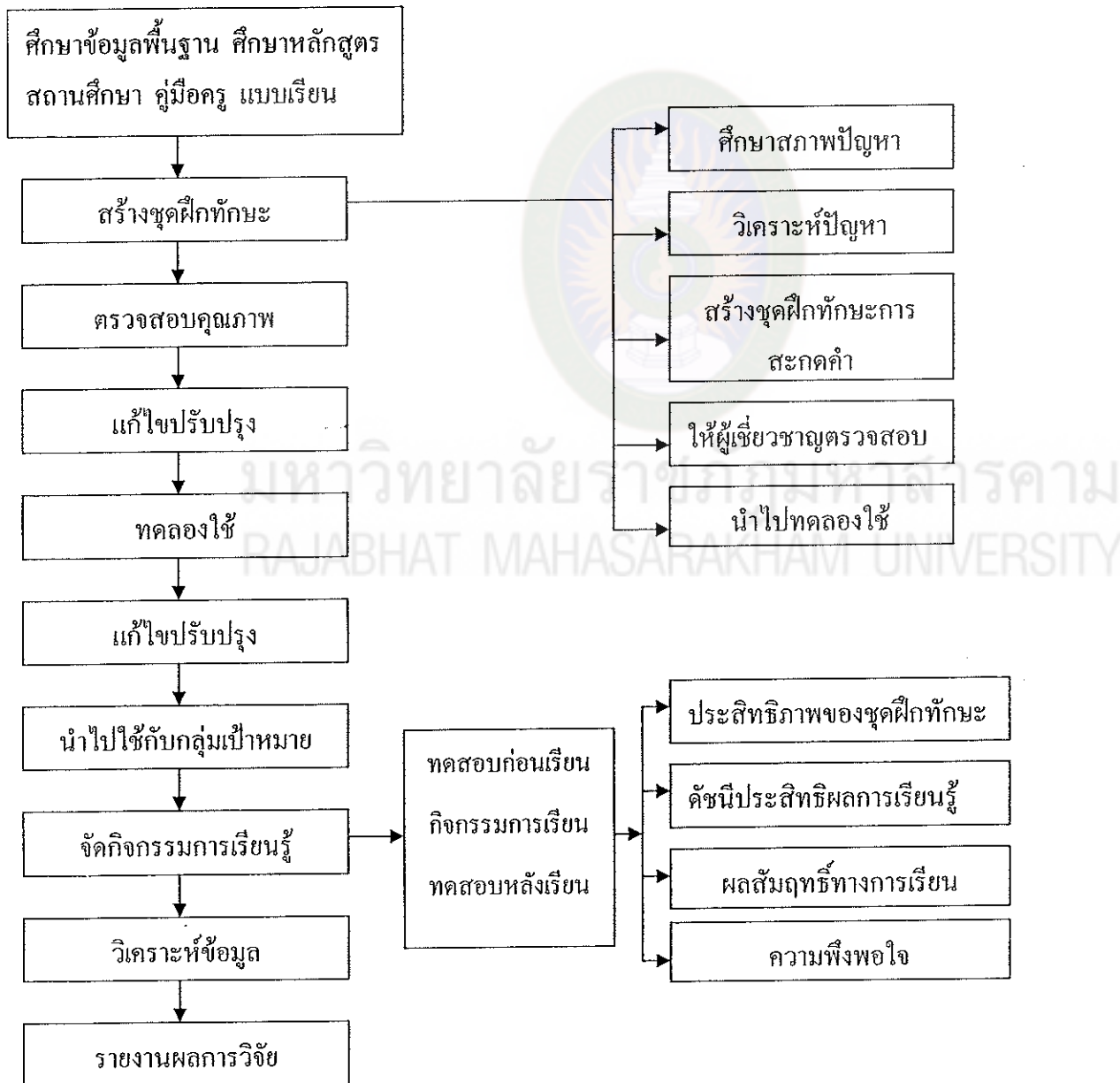
5. ความพึงพอใจ หมายถึง ทัศนคติที่นักเรียนแสดงออกมา ต่อชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้จากการวัดด้วยแบบสอบถามความพึงพอใจ จำนวน 20 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. ดัชนีประสิทธิผล หมายถึง ค่าแสดงความก้าวหน้าของผู้เรียนที่ได้จากการเรียน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการสะกดคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งวัดได้

จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยการเทียบคะแนนที่เพิ่มขึ้นจากคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียน คำนวณได้จากสูตร E.I. ของกูดแมน เฟลตเชอร์ และชไนเดอร์ (Goodman, Fletcher and Schneider)

กรอบแนวคิด

กรอบแนวคิดในการวิจัย ผู้วิจัยได้แนวคิดมาจาก สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2542 : 134) และสุพล วังสินธุ์ (2538 : 8) เป็นกรอบแนวคิดดังนี้

แผนภูมิที่ 1 ขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะการสะกดคำ